

Det nævnes også, at borgerne normalt under alle omstændigheder bør have et svar fra myndighederne inden en måned efter sagens modtagelse. Er der ikke inden for denne frist mulighed for at træffe afgørelse, bør myndigheden bl.a. så vidt muligt angive, hvornår en afgørelse kan forventes at foreligge.

Som led i samme projekt udsendte Justitsministeriet og Indenrigsministeriet endvidere en vejledning om god behandling i det offentlige. Her behandles en række af de krav til forvaltningerne, som følger af principperne om god forvaltningsskik, bl.a. vedrørende orientering af borgerne om sagernes gang.

Jeg vil i den forbindelse også nævne Finansministeriets publikation fra maj i år. Heri er der en opgørelse over sagsbehandlingstider hos en række myndigheder i årene frem til og med 1996. I tilknytning hertil er det anført, at der skal arbejdes aktivt videre for at nedbringe sagsbehandlingstiderne, også selv om der ifølge publikationen i perioden 1993-96 er sket en positiv udvikling på dette område.

Regeringen er således allerede med en række initiativer optaget af at sikre tilfredsstillende sagsbehandlingstider hos myndighederne. På den baggrund må jeg erkende, at jeg har vanskeligt ved at se noget reelt behov for den ordning, der lægges op til med beslutningsforslaget om et regelsæt for sagsbehandlingstider.

I den forbindelse har jeg noteret mig, at forslagsstillerne mener, at der skulle være et særligt behov for et sådant regelsæt i forhold til institutioner med en driftsbevilling på under 25 mio. kr. Begrundelsen er, at disse institutioner ikke er omfattet af pligten til at aflægge et såkaldt virksomhedsregnskab, der bl.a. består af resultater af effektivitetsanalyser.

Hertil må jeg sige, at ovennævnte cirkulære og vejledning, som jeg har påpeget, også retter sig til institutioner med en bevilling, der er under 25 mio. kr. Heller ikke for disse institutioner ser jeg derfor et reelt behov for et regelsæt om sagsbehandlingstider.

Om beslutningsforslagets andet hovedelement, det såkaldte negativattestsystem, vil jeg sige, at det umiddelbart lyder tiltalende og borgervenligt. Men ved nærmere eftertanke tror jeg, at det vil være vanskeligt at gennemføre i praksis i noget nævneværdigt omfang.

Der er tale om et forslag, hvis gennemførelse under alle omstændigheder kræver lovgivning. Myndighederne kan ikke uden særlig hjemmel generelt bestemme, at en ansøgning skal anses

for imødekommet, hvis ansøgeren ikke inden for et vist tidsrum har hørt fra myndigheden. Der er altså et spørgsmål, som der i givet fald må tages konkret stilling til inden for de enkelte lovgivningsområder. Overordnet tror jeg, man må sige, at sådanne ordninger kun bør gennemføres efter meget nøje overvejelse, hvilket man jo også gør inden for de konkrete lovgivningsområder.

Når der i lovgivningen på en række områder stilles krav om godkendelse eller tilladelse som betingelse for at handle på en bestemt måde, er begrundelsen jo som regel, at der er nogle særlige almene hensyn at varetage. Ellers kunne man jo nøjes med en underretnings- eller anmeldelsesordning.

Formålet med godkendelsesordningen ved markedsføring af nye produkter er bl.a. at beskytte befolkningen mod sundhedsfare m.v. Som et andet eksempel kan nævnes regler om godkendelse ved opførelse af byggeri. Her er formålet bl.a. at sikre, at byggeriet bliver udført på en sikkerhedsmæssigt forsvarlig måde, og at der tages de fornødne hensyn til naboer og eventuelle andre berørte.

Det kan efter min opfattelse normalt ikke være meningen, at konsekvenserne af en langsomme sagsbehandling hos myndighederne skal være, at den, der har søgt den pågældende tilladelse eller godkendelse, uden videre efter udløbet af en frist kan handle, selv om der måtte være skader for dem, som lovgivningen gennem tilladelses- eller godkendelsesordningen tilsigter at beskytte.

I mange tilfælde vil der i øvrigt også være vanskeligheder med at fastsætte en absolut tidsfrist. Inden for de fleste områder gælder det jo, at der undertiden opstår sager, som af forskellige grunde, f.eks. fordi der skal foretages nærmere undersøgelser af faktiske eller juridiske spørgsmål, nødvendigvis må tage længere tid end gennemsnittet. Sådanne sager skal selv sagt kunne behandles ordentligt og forsvarligt, uden at myndighederne som følge af et negativattestsystem skal føle sig presset til at træffe afgørelser på et uforvarligt grundlag. Det mener jeg at ingen kan være tjent med.

Hvis den absolutte tidsfrist også skal tage højde for de atypiske tilfælde, ville de tidsfrister, der fastsættes, blive så lange, at det alligevel ikke får nogen praktisk betydning. Sådanne lange frister vil imidlertid indebære en risiko for, at alle sager, herunder også sager, der ikke giver anledning til særlige problemer, be-